

I henhold til § 36 i Forretningsordenen for Inatsisartut, fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om hvordan vi gennem en koordineret planlægning opfylder de behov vi har på de socialfaglige områder; dvs. varme hænder indenfor pædagogområdet, hos sygeplejen og i psykiatrien.

(Medlem af Inatsisartut Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Jeg ville ikke lyve, hvis jeg på vegne af samtlige politikere her i landet skulle sige, at uddannelse er vores lands fremtid, at uddannelse baner vej for en god udvikling af vores land, at uddannelse værner os mod alt ondt, at uddannelse er vejen til at vores land på alle fronter bliver selvforsynende, til vores lands frihed og selvstændighed og som ikke kan undværes og er meget vigtig.

Ligeledes er landets borgeres forståelse af uddannelse vejen frem.

Der er mange fordele ved vores opbygning af uddannelsessystemet her i landet.

Men vi er kommet til disse dage, vi ikke har hænder nok til at opfylde vores landsmænds behov for god servicering. Dette stude berører os alle på samtlige områder. Vi har store udfordringer omkring vores mangel på varme hænder; sågar kommuner kæmper med mangel på arbejdskraft for at kunne føre vores lovgivning ud i livet.

Det er ikke noget nyt, at vi mangler arbejdskraft og især stabile medarbejdere i områder hvor vi skal støtte og hjælpe borgerne.

Det er en realitet at vi på daginstitutioner, døgninstitutioner, alderdomshjem samt i de handicappedes hjem har store udfordringer. For at sikre at vi i samfundet arbejder i samme retning for at udfylde disse behov, fremsætter jeg dette forslag til forespørgselsdebat på vegne af Inuit Ataqatigiit.

Vigtige opgaver kræver seriøs behandling. Man har et politisk mål om at 70 % af borgerne skal have en uddannelse inden det fyldte 35. år i 2040.

I økonomisk råds rapport kan man læse, at kun 44 procent af borgerne har folkeskolens afgangseksamen; og hvis det fortsætter og hvis ikke man laver en særlig indsats kan man i rapporten ligeledes læse, at dette mål vil blive svær at opfylde i 2040.

Man kan ikke komme uden om følgende; En større og koordineret indsats på hele uddannelsesområdet. Og denne vigtige opgave må vi løse efter allerbedste evne.

Inuit Ataqatigiit er af den opfattelse at prioritering af uddannelsen er af afgørende betydning for en bedre fremtid.

Tilgængelige oplysninger peger på, at antallet af uddannede personer er i tilbagegang, men der er sket fremskridt i antallet af folk i beskæftigelse. Når vi som samfund har et mål om at øge uddannede personer, skal vi sikre os at ikke at tabe dette mål; også når det går godt rent økonomisk. Jeg mener at der er behov for en ekstraordinær indsats omkring uddannelsesinstitutionerne.

De tilgængelige oplysninger viser endvidere i hvilke bosteder vi har udfordringer om de unge. Grønlands Statistiks undersøgelser har belyst hvor der er behov for indsatser. Derfor mener jeg at opgaven skal løses i samarbejde med kommunerne. Samtidig ligger det lige for, at man i samarbejde med virksomheder der er bevidste om samfundsansvar kan udføre dette ekstraordinære indsats.

Det er vigtigt at sikre, at de unge får erhvervsfaglig viden i områder som vi har behov for; for det kan ikke være sådan at uddannelsesinstitutionerne lever deres eget liv og sætter tilfældige mål hver især, nej, vi skal styre uddannelsessektoren til at opfylde vores behov af uddannet arbejdskraft.

Kun derved kan vi sikre at uddannelserne er til størst gavn for vores land. Og når vi gør det, kan vi sikre at de unge gennem særlige indsatser sikres bedst muligt levevilkår og økonomi også i disse for økonomien gode tider.

Derfor fremsætter jeg dette forslag til forespørgselsdebat; om hvordan vi får flere varme hænder i socialområdet, hos pædagogerne, i sygeplejen samt i psykiatrien som vi har behov for og som vi har brug for?

Hvis vi skal gøre de varme hænder til at blive attraktive, hvad er det så vi skal gøre? Er krav til uddannelser tilpasset til nutidens behov? Er arbejdsvilkårene for de varme hænder, de socialfaglige hænder tilpasset nutidens behov? Er rammerne i uddannelsen samt efter endt uddannelse samt de økonomiske vilkår tilpasset nutidens behov?

Hvis vi skal gøre socialfaglige uddannelser – de varme hænder – mere attraktive og hvis vi skal kunne besætte alle de ubesatte stillinger, hvilke rammer i arbejdspladser og løn samt vilkår uddannelserne skal vi skabe?

Jeg ønsker jer konstruktiv og livlig debat

Tak